

Пролазили почти до сръбските окопи, подобно настървени тигри, войниците от 6-а рота, стиснали здраво пушките, изреваха мощно „ура“ и се нахвърлиха „на нож“ срещу неприятелската рота, която се бѣше заслонила задъ една висока скала. Прѣвъ се изкачи старши-подфицеръ Кудовъ Стойчо Пенчевъ, замахна къмъ врага и сразенъ, легна възнакъ. Смъртъта на героя озвѣри другаритѣ му и тѣ се хвърлиха отъ всички страни върху скалата. Блѣснаха остритѣ ножове, счепкаха се силни мишци. Скоро десетки вражески трупове нападаха около Стойчо. Цѣлата неприятелска рота биде избита, съ изключение на 13 живи пленници.

Въ дѣсно 7-а рота, подъ командата на поручикъ Овчаровъ, заедно съ 10-а рота на капитанъ Дечко Йордановъ и току-що пристигналата 14-а, подъ командата на поручикъ Мечковъ, безъ да гледатъ ужаса на минния и бомбенъ вихъръ, се нахвърлиха на височината при кошаритѣ и съ ножъ я овладѣха.

Загубилъ най-добрата си позиция, неприятелътъ засила героичнитѣ роти съ огнена лава. Отъ всички страни бликна огънь и жупелъ. Всички се затаиха на заетитѣ мѣста и не мръднаха отъ тамъ.

Но имаше единъ човѣкъ въ полка, за когото едва сега почваше играта, а той бѣше майсторъ въ тази страшна игра съ хилядитѣ злобно съскащи чугунени отломки, които кжсаха живитѣ мяса и прѣскаха мозъкъ и кръвъ. Шестдесетъ и три годишниятъ старикъ капитанъ Дечко Йордановъ се изправи и съ гола сабя, по-младъ и отъ младитѣ, вдигна своята рота и се понесе къмъ кошаритѣ. Унесена, превъзможнала смъртъта, ротата стигна кошаритѣ — и се хвърли въ ржкопашенъ бой. Играта бѣше свършена и нейниятъ любимецъ, изпълнилъ великолепно своя дългъ къмъ отечеството, съ усмивка на уста склопи очи.

Лѣвата група на капитанъ Инзовъ сжщо стремително напредна, изгони съ ножъ противника отъ преднитѣ му окопи и овладѣ желтата висота, гдето, обсипана съ убийственъ фланговъ огънь, трѣбваше да залегне.

Противникътъ, смаянъ отъ тази нечувана храбростъ на нашитѣ войници, за единъ моментъ бѣ разколебанъ. Една частъ отъ неговитѣ роти, обезумѣла отъ страхъ, избѣга задъ окопитѣ, а друга биде избита въ боя съ ножъ.

Скоро, обаче, застаналъ задъ своитѣ телени мрежи и поддържанъ отъ резервитѣ си на Митиризь-тепе, Джемаатъ-ери и Шопа, противникътъ се съвзе, откри адски кръстосанъ огънь съ картечници, пушки и минохвъргачки и доби надмощие въ стрелбата. Дветѣ флангови неприятелски батареи се нахвърлиха съ бѣсна яростъ по атакуващитѣ, като стреляха побатарейно съ фугасни и бризантни гранати.

Адскиятъ неприятелски огънь прикова войниците и осуети всички нови усилия да се отиде напредъ.

Нощъта завари ротитѣ на заетитѣ позиции.

Въ този неравенъ бой, изнесенъ отъ полка съ честъ и